

İnşası Yıkılan Gönlüm

– ercan--karabulut · 11 Mart 2026

Bana dost kalan kara kalemde dökülen şu yazılar,
Sırtımda beni ayaza bırakan bir aşkın hüznü
Kamburumun tam üstünde heybem
İçinde ne sır var ne de kır papatyalari
Heybemde mutluluktan eser yok
Mutsuzluk ise dolup taşıyor.

Sahil kasabasında seninle yaşamaktı hayalim
Sen gittin işte! Kasabam sessiz ve karanlık
Bütün mutluluk tabelaları kaldırılmış
Ne bir emare var senden
Ne de sana benzeyen bir güzel
Yakılmış yıkılmış kumdan kalelerimiz.

Tülbent altında mendil düşüren güzellerden ne haber
Özlenen sevgilere ve yaşanan sevdalara yazık
Her yeri kaplamış sahte bakışlar ve zoraki gülüşler
Bir gün geleceğini bilsem ve ben geldim desen
İnşası yıkılan gönlüme yeniden tuğla-tuğla seni örerim
Geri çekilirken gördüğüm rüya! Ve ben hala seni söylüyorum.

İlkbahar gitmiş ardından yaz ve sonbahar kapıda
Uykusuz gecelerde çiy tutmuş gözlerim
Zamanın sahibinden haber var
Dünya bitti! Toparlan zamanın yolcusu
Yüreğinde büyüttüğün sevdaya rağmen
Yüreğine sevda ekemediğin o güzele rağmen
Dünya bitti! Ama içindeki o sevda bitmedi.

Ercan KARABULUT